

Rövşən YERFİ

HİV QASIRĞASI

HİV qasırğası – bir cümlə ilə ifadə edilə bilməyəcək faciə...

HİV QASIRĞASI

Yazıcının yaradıcılığı haqqında əlavə məlumat almaq istəsəniz **rovshenyerfi.wordpress.com** bloquna daxil olun.

Əsərləri barədə müəllifə irad və təkliflərinizi bildirmək üçün isə **r.yerfi@gmail.com** elektron ünvanından istifadə edə bilərsiniz.

Rövşən Yerfi “Üzdəniraq ada”, “Residivist”, “Qadın düşərgəsi”, “Sel”, “Günahsız qatil”, “Həbsxana bənövşəsi” və “Lənətə gələnlər” adlı əsərlərin müəllifidir.

HİV qasırgası – bir cümlə ilə ifadə edilə bilməyəcək elə faciədir ki, tanrı heç kəsin başına gətirməsin.

Rövşən Yerfi. HİV qasırgası

HİV QASIRĞASI

Ruhi əsəb dispanserinə yeni təyin olunmuş baş həkim Fərəcli ikinci mərtəbədən həyətdə gəzişən xəstələrə baxırdı. O, təyin olunan gün bütün palataları gəzib xəstələrlə tanış olsa da, onların fərdi xüsusiyyətlərini öyrənmək üçün bir qayda olaraq kənardan müşahidəyə xüsusi önəm verirdi.

Günəşli havada dincələn xəstələrdən bəziləri gözlərini naməlum nöqtəyə dikib, nəyəsə baxırmış kimi görünür, digəri öz-özünə əl-qol hərəkətləri ilə danışır, bir qədəri də geniş həyət boyu gəzişirdilər. Ağacların altındakı uzun skamyada oturanların arasında nəzəri balaca balışı yumurlayıb, bərk-bərk sinəsinə sıxan arıq, ucaboy cavan oğlana sataşdı. Elə bil qucağında körpə uşaq bələyi tutmuşdu. Təəccübləndi. Xeyli vaxt diqqətini ondan yayındırmadı. Nəhayət, xəstənin oturmaqdan yorulub ayağa duranda dodaqlarını tərpedərək, qucağındakı bükülünü nəfəs dərmədən tutub yırgaladığını gördü. Marağından dayana bilməyib baş tibb bacısı Minaranı çağırdı:

- Minara xanım, skamyanın yanında duran oğlanın adı nə oldu? O, qucağında nə isə yırgalayan...

- Elmarımı deyirsiniz, doktor? Nə lazımdı?

- Çox qəribədir. Neçə illik təcrübəmdə adətən qadınları görmüşəm ki, uşaq əvəzinə nəyisə bürmələyib gəzdirər, canlı körpə kimi əzizləyərlər. Beləsini görməmişdim. Görəsən niyə belə edir? Yəqin ki, səbəbsiz deyil, düzmü deyirəm?

Minara acı təəssüflə başını buladı:

- Eh, doktor Fərəcli, o binəvanın başına gələnə Allah heç düşmənimə də qismət eləməsin. Özü bir yana, hələ ata-anasını görsəniz ürəyiniz sızlar. Cavan ikən saçları ağarıb, belləri bükülüb. Hər həftə gəlib uzaqdan oğullarına tamaşa edir, hönkür-hönkür ağlayıb gedirlər. Çünki, Elmar onları tanımır, heç tanımaq da istəmir...

Xəstənin düçar olduğu faciənin ağırlığını öncədən hiss edərək qəmlənən həkim gözlərini həyətdən çəkib, dinmədən otağına tərəf addımladı.

...Elmar ailənin tək oğluydu. Ali təhsil almış, ağıllı, boy-buxunlu gənc idi. Bütün imkanlı ailələrin tək oğulları kimi qayğısız, həm də ərköyün böyümüşdü. Mümkün qədər istədiyini etməliydi. Dörd yaş böyük yeganə bacısı Əsmər çoxdan ərə gedib xaricə köçmüşdü. Evdə az qala hər iş onluq idi.

Atası Fərmanın dostu Həşimin isə cəmi bir övladı – Nazənin adlı qızı vardı. Gənc yaşlarından bir-birini tanıyan dostlar arasında elə mehribanlıq yaranmışdı ki, xoş münasibətlərinin davamlı olması üçün uşaqların körpəliyindən hər iki ata qohum olmağı: övladlarının ailə qurmasını arzulayırdılar. Həşim hər dəfə onlara gələndə Elmara kürəkən, Fərman isə Nazəninə gəlinim deyərdi. Amma, uşaqlar yeniyetmə yaşına çatanda daha buna bənzər bir söz demədilər. Qorxdular ki, zəmanə uşaqlarıdı, birdən sözü-müz yerə düşər, hörmətsiz olarıq, böyüyüb özləri sevib seçərlər.

İllər keçdi, vaxt yetişdi, xoşbəxtlikdən istəkləri ürəklərində qalmadı, uşaqlar bir-birlərini gənc yaşlarından xoşlayıb sevdilər. Təbii ki, məqsədəuyğun hesab edildiyi üçün, nigahın bağlanması hər iki ailənin təsiri vardı. Bir şirkətdə çalışan, eyni mənfəət mənbəyi olan ailələrin kənarla qohumluğu özlərinə elə də sərfəli görsənmirdi.

Günlərin bir günü el adətiylə toy çalındı. Fərmanla Firuzə, Həşimlə Elnarə arzularına yetişdiklərinə görə toy günü qol götürüb doyunca oynadılar, öz nəzərlərində dünyanın ən xoşbəxt qudaları oldular. Nazənin Elmarın qoluna girib evə gəlin gəldi. Dörd aйдan sonra isə mehriban qohumları daha bir şad xəbər – Nazəninin hamiləliyi sevindirdi. Ailənin ilk nübarının, yeni üzvünün – nəvənin yaxın aylarda dünyaya gələcəyini eşidən analar – Firuzə xanımla, Elnarə xanım sevinclərini bölüşüb, dərhal ləngimədən əsas məsələ sayılan körpənin normal inkişafı və sağlamlığı üçün narahat olmağı qərara aldılar. Bu məqsədlə bir aydan çox uzun sürən müzakirədən sonra Nazənin cavanlıqdan savadlı həkim kimi tanıdıkları, daim özlərini müayinə etdirdikləri həkimə, Tubu xanımın yanına apardılar. Onları hörmətlə qarşılayan Tubu xanım lazımi prosedurları edib, analizlərin cavabını gözləməyi məsləhət gördü.

Ancaq, həyat heç də həmişə şirin olmurdu. Allah şirini yaradanda acını da unutmamışdı. Bəndəsinin yaradanından nə istədiyini anlamaq, ayırdlayıb şükür etməsi üçün...

Analizlərin cavabını öyrənməkdən ötrü həkimin təyin etdiyi gün Nazənin qadın məsləhətxanasına tək buraxmayıb Elmar da ona qoşuldu. Yağın ilıq yaz yağışında islanmamaqdan ötrü qadınlarla dolu məsləhətxananın dəhlizində dayanıb həyat yoldaşını gözləyən Elmar dünyanı unudub, xoşbəxt xəyallara qovuşmuşdu.

Keçən dəfə Nazənin gülrüzlə qarşılayan Tubu xanım nədənsə çox qayğılı görünürdü. Kabinetinə daxil olan gəlinlə dilucu hal-əhvallaşib ərinə də otağa çağırmağı xahiş etdi. Nazənin dəhlizə qayıdıb Elmara həkimin dəvətini çatdıranda xəyalları dağıldı. «Eh, burda hamısı qadınlardır, görün neynir məni, yəqin nəsə əlavə sözü var», - düşündü. Utana-utana kabinetə girib, həkimlə salamlaşib Nazəninin yanında oturdu. Həkim tibb bacısına və digər həmkarlarına otağı tərk etmələrini rica etdi. Ağ xalatlının hamısı otaqdan çıxdıqdan sonra tək qalmış həkim əllərini stolun üzərində çarpazlayaraq onları diqqətlə süzdü:

- Özünüz savadlı, müasir gənclərsiz. Bilmirəm bu necə olub. Şəxsən mən sizin analizlərdən belə nəticə alınacağını heç vaxt ağılıma gətirməzdim. Təəssüf ki, neyləmək olar, reallıq sərt üzünü göstərəndə aciz qalmalı olursan. Bəzən biz həkimlərdən asılı olmayan hallar da baş verir...

Deyəcəyii sözün ağırlığından əzab çəkirmiş kimi, fasilə verib sözüünə davam etdi:

- Balalarım, sizin hər ikinizi körpəlikdən tanıyıram, ailələrinizə də bələdəm. Bəs niyə analizlərin cavabı bu cür alınsın, özüm də məəttələm...

Bayaqdan səbrini basan Elmar dözmədi:

- Nə olub, Tubu xanım, deyin görək nə baş verib ki, siz belə ümitsiz danışırırsız?

- Məsələ ondadır ki, necə başa salım, analizlərdən məlum olur ki, gəlinin qanında mikrob var, daha doğrusu virus var...

- Həmin mikrob çoxmu təhlükəlidir? Hazırda gərək ki, əksər mikrobları müalicə etmək olur. Siz hansı dava-dərman lazımdı, qiymətindən asılı olmayaraq resept yazın. Necə var, tapıb müalicəsini bir yana çıxarıyıq...

Tubu xanım ağır-ağır başını qaldırıb bir az da sınaıyıcı nəzərlə ona baxdı:

- Burda iş qəlizləşib. Çox təəssüf ki, yoldaşında... necə başa salım, yox, ağır da olsa deməliyəm... hə, yoldaşında HIV virusu aşkar olunub.

Elmar oturduğu yerdən dəli sayaq atılıb, özündən çıxdı:

- Nə danışırırsız, necə HIV, ola bilməz!..

Narahat-narahat həkimə qulaq asan Nazənin də dilləndi:

- Anlamadım, o nə virusdu elə? Yəni müalicəsi heç cürə mümkün deyil? Hə, Elmar?

Ani əsəbindən əlləri əsən Elmar Nazəninə haqqında danışılan virusu izah etmək istəsə də, bacarmadı:

- Geniş məlumatım yoxdur. Mən biləni müalicəsi çətin olur... Həkim, axı nədən, nə üçün belə olsun? Səbəbi nədir?

Tubu xanım Elmardan çox həyəcanlanmış gəlini başa salmağa çalışdı:

- QIZIM, bilmirsən HIV nədi? Bütün günü televizor bar-bar bağırır. HIV - yəni el arasında ona SPİD deyilir, kökünə lənət olmuşa. Əslində isə SPİD-in başlanqıç formasıdır...

Nazənin sanki, yuxudan ayıldı. Boğazı qəhərləndi:

- Yəni, mən həmin alçaq xəstəliyə yoluxmuşam? Necə? Kimdən? Hardan əmələ gəldi məndə bu? Deməli tezliklə mən də öləcəyəm, uşağım da?!

Nazənin hönküdü. İşin gözlənilən ürəkağrıdıçı məcraya yaxınlaşması həkimi də həyəcanlandırdı. Ayağa durub toxtatmaq üçün gəlinin saçını tutmarladı, başını iki əli ilə tutub stola dayayan Elmara baxdı. Cavanların halına ürəyi göynədi. Yaxın bələd olduğu ailələrin övladlarında baş verən bu qanqaraçılıq onu da kədərləndirdi. Nə etməli, gizlədə, ya da yalan danışa bilməzdi. Nə vaxtsa həqiqət üzə çıxacaqdı.

- İndidən təlaşa düşməyin. Bir də dəqiqləşdirərik. Bəlkə analizlər səhvdir. Varsa da, hələlik ola bilsin uşağa keçməsin. Qalan gedişat normaldır, daha dəqiqi uşağın ana bətnində inkişafını deyirəm.

Nazənin ağlaya-ağlaya:

- Mən ölmək istəmirəm... Ağla sığısı deyil. Bu andır mənə necə yoluxub? Yoxsa... – Nifrətə bənzər acıqla Elmara baxdı. Hansı ki, otağa girməzdən qabaq o baxışlar məhəbbət və sevinclə dolu idi.

«Allahın işinə bax, gözlə görünməyən, kimsənin gözləmədiyi sadə bir virus insanı necə bədbəxt edir, neçə-neçə ailələri dağıdır», - düşünən Tubu xanım səsinin tonunu dəyişdi.

- Ay qız, dayan görüm, özünə əl qatma, dedim ki, bir də analiz verərsiz, hər ikiniz. Ya elə burada, ya da istədiyiniz başqa yerdə. Bəlkə təsdiqlənmədi. Bəzən laboratoriyada yanlışlığa yol verilir, düzgün müayinə edilmir. Ona görə də təzədən analiz verməyiniz məsləhətdir. İndi hələlik bir neçə iynə-dərman yazacağam. Yaxşı olardı ki, tezliklə, vaxt itirmədən dəqiq nəticəyə gəlib nə edəcəyimizi bilək. İndi özünüzü üzməyin, Allaha dua edin. Bu virusu erkən dövrdə üstünə tez düşəriksə uzunmüddətli müalicə ilə zərərsizləşdirmək olur. Ağlınızı başınıza yığıb körpənizi gözləyin. Sizin gələcəyiniz, xoşbəxtliyiniz ona bağlıdır. Körpənin gələcəyi naminə səbrlə hər əzab-əziyyətdə dözünl!

Bir-birindən xoflanan gənclər otaqdan çıxan kimi Tubu xanım tibb bacılarını çağırıb tapşırıqlarını verdi:

- Eşidirsiz, qızlar, pasiyentlər arasında HIV daşıyıcılarının sayı gündən-günə dayanmadan artır, ona görə də HIV barəsində son dərəcə ehtiyatlı olun. Nəbadə, cüzi diqqətsizlik edəsiniz. Bilirəm, işinizdə səliqəlisiniz. Ancaq, yenə də, istifadə etdiyiniz bütün alətləri, əşyaları ciddi şəkildə sterilizə, dezinfeksiya ediniz. Allah eləməsin, səhlənkarlıqdan kiminsə yoluxmasına biz səbəb olaq...

Qadın məsləhətxanasından halsız, qanıqara çıxan Nazənin qol-qola gəldikləri yolu indi Elmardan irəlidə, təkbaşına qayıdırdı. Nəinki yanaşı getmək, heç onun üzünü də görmək istəmirdi. Arxasınca suçlu adam kimi addımlayan Elmar nə edəcəyini bilmirdi. Doğrudanmı o təqsirkar idi? Nəyə görə? O cavablar yüz faiz səhvdi, yalandı...

- Nazənin, dayan, ayaq saxla, qulaq as mənə. Sən məndən nahaq küsürsən, düzgün eləmirsən, vallah mən bu məsələdə tərtemizəm. Vicdanıma and olsun, səni sevəndən mən kimsəni xəyalımdan keçirməmişəm. Demək istəyirəm ki, mənlik deyil...

- Sənlik deyil, bəs elə isə kimdi günahkar? Bəlkə, olmaya demək istəyirsən ki, mən başqası ilə görüşmüşəm? Hə? – Nazənin dayanıb, geri dönüb diqqətlə onun gözlərinə baxdı. – Əgər belə düşünürsənsə, günahı məndə görürsənsə, deməli sən kişi yox, alçaqsan. Yalnız alçaq kişilər belə qadınla bir evdə yaşayır, - Nazənin yenidən hönkürdü.

Sözlər Elmara bıçaq tək batsa da ictimai yerdə olduğundan dişini-dişinə sıxıb dözdü:

-Yox, mən elə demək istəmədim, mən inanıram ki, analizlərin cavabı səhvdir. Başqa cür olmamalıdır. Yaxşı, küçədə ağlama, ayıbdı. Sil gözünün yaşını. Gedək evə, evdə nə istəsən mənə deyib ürəyini boşaldarsan.

O, yaxınlaşan taksiyə əl etdi...

...Evdə yeməyi stola düzüb səbirsizlikdə övladlarını gözləyən Firuzə qapını açanda gördüyünə təəccüb etdi. Səhər deyə-gülə evdən çıxan oğlu ilə gəlini indi elə bil dalaşib küsüşmüşdülər. Hələ gəlinin gözləri də qızarmışdı. Ürəyi düşdü. Görəsən körpəyə nə olub, bunlara nə deyiblər ki, belə gündədirlər?

- Ay bala, keçin içəri, bu nə görkəmdir? Sizə nə olub, mənə başa salın. Olmaya nəvəmdə bir çatışmazlıq var? Dilim ağzım qurusun, şikəstdi, öldü, nədi? Hə, dillənin də, həkim sizə nə dedi?

Elmar boğuş səsə:

- Yox ay ana, körpədə hələlik heç nə yoxdu. Bunun qanında virus tapılıb, - Nazənin göstərdi.

- O virus hələ məlum deyil kimin taxsırıdı, - Nazənin eyni eyhamla cavab verdi.

- Virus nədi, mikrobmü? – Qadın bir az özünə gəldi, - eh, mən də dedim nə böyük faciə baş verib. İndi havamız, suyumuz, qidalarımız o qədər

kimyəviləşib ki, göstər mənə bir qız, sappasağlam olsun. Buna görə boğuşmusuz? Boş şeydir, müalicə edilər, ötüb keçər. Gəlin yeməyinizi yeyin.

- Yox ay ana, bu, sən deyən mikrobdan deyil.

- Mikrobulun da bəyəm yaxşısı, pisi var?

- Elə yox, necə deyim, HIV var, HIV.

- A bala, nə HIV? Hiv-miv nədi? Bir açıq danışın görüm...

- Eh, siz gəlin-qaynana adamı dəli edərsiz. HIV – yəni SPİD, - Elmar özünü saxlaya bilməyib əsəbindən qapını çırparaq otağına çəkildi. Pətilləri boşalmış qapı narazı adam kimi zarıldadı. Bu hərəkətdən və deyilən sözdən Firuzə diksindi. Eşitdiyi söz onu qaynar su kimi yandırdı. Ondan qorxulu söz varmı? Sadəcə deyilişi adamı vahiməyə salırdı. Ağızlardan eşitdiyi bəla onun evinə, ailəsinə hardan ayaq açmışdı? Olmaya oğlu idi günahkar?

...Xəbər hamını dilxor etmişdi. Axşamtərəfi Nazəninin ata-anası xoşbəxt xəbər eşidib sevinmək məqsədiylə qohum evinə gəlsə də, keflərinə soğan doğranmışdı. Fərmanla Həşim analizlərin nəticəsindən çaşqın qalmışdılar. Onların uşaqlarının əxlaqına gərək ki, söz olmamalıydı. Dillərinə gətirməsələr də hamı Elmara xoflu nəzərlə baxırdı. Ucundan–qulağından eşitdiklərinə, bildiklərinə görə adı çəkilən zəhrimar virus əsasən ya narkomanlarla birgə damara iynə vurmaqdan, ya da təsadüfi cinsi əlaqədən adama yoluxur. Yəni, əxlaqsız yola düşmüş qadınlarla əlaqəsi olan kişilərdən öz arvadlarına ötürülürdü. Həşim sonuncunu xüsusi vurğu ilə Fərmana izah etdi. Elmarın narkoman olmaması gün kimi məlum idi. Qalır onda ikinci yol, - qohumlar təxmin etdilər. Kürəkənlərini acılamaq istəsələr də verilmiş yeni analizin cavabını öyrənənədək dözməyi, hələlik hər şeyi açıbağartmamağı düşündülər. Amma, daha ailələr arasındakı əvvəlki mehribanlıqdan əsər-əlamət qalmamışdı. Elnarə xanım psixoloji sarsıntı keçirən qızına xüsusi qayğının, yardımın gərək olduğunu dilə gətirib elə bu gecədən onu özü ilə aparacağını bəyan etdi. Firuzə qudasını kənara çəkib niy-

yətinin yaxşı olmadığını, ayrılığın gənclərə pis təsir edəcəyini bildirsə də, qız anası acığını gizlədə bilməyib israr etdi:

- Gördüm oğlunun yaxşı təsirini. Mənim balam gül kimi ev uşağıdı. Qız böyütmədim ki, kiminsə düşüncəsiz hərəkətinin qurbanı olsun. Virusə yoluxubsa özüm aparıb müalicə edəcəyəm. Qoy oğlun da öz başına çarə qılsın. Görünən dağa nə bələdçi. Faktı da... Ara yerdə yazıq qızım bədbəxt oldu. Qızımı bunun üçün həyata gətirmişəm məgər?

Elnarənin sözlərindən kədərlənən Firuzə kövrəldi:

- Bəsdi, ay Elnarə. Cavanlara ürək-dirək verməkdənsə, başlamısan kö-nül qırmağa. Bəlkə səhv diaqnozdur. Mən həkimə zəng vurub danışdım, deyir üstünə tez düşsəz müalicəsi mümkündür...

- Olsun, mümkündür, oğlunu müalicə etdir, mən qızımın qayğısına qalaram. Dur, ay qız, paltarlarını yığışdır, gedirik evimizə.

-Elnarə xanım, hövsələli olun, imkan verin uşaqlar özlərinə gəlsinlər, belə etməyin, - Fərmanın etirazı da fayda vermədi. Həşim arvadının sözlərini təsdiqləməklə kifayətləndi:

-Qızım, anan düz deyir, hazırlaş gedək. Burada qalmaya dəyməz...

Nazənini özləri ilə aparən hirsli qudaların arxasınca qapı çırpıldı. Evdə hamı qəm dəryasına batmışdı. Fərmanla Firuzə otaqlarına çəkilmişdilər. Saatlarla yatağında üzüqoylu uzanan Elmar kimsə ilə danışmaq istəmirdi. Ata-anası oğullarının əxlaqsız qadınlarla əlaqəsinə inanmasalar da, - bəlkə cavandır, şeytan təsadüfən nə vaxtsa yoldan çıxarıb, - düşünərək, tərəddüd içində qovrulurdular. Körpəyə gəldikdə isə onun üçün Allaha dua etməkdən savayı yol görmürdülər.

Elmar saatlarla, günlərlə fikirləşsə də bir tam fikərə gələ bilmirdi. O, gəzəyən qadınları nə olduğu restoran və barlarda, nə əskərlikdə, nə də tələbəlikdə elə də çox xoşlamamışdı. Barmaqla sayılası bəzi macərələri da əsasən tanıdığı qadınlarla olub. İl yarımından çoxdu, yəni Nazəninlə nişan-

lanandan sonra olan keçmiş qadın tanışları ilə bütün əlaqələrini kəsib, hamıya evli olduğunu bildirmişdi. Saf məhəbbətlə sevdiyi Nazəninlə yanaşı kimsəni düşünməyi hətta özünə yaraşdırmazdı. Nazənin şəhərin başqa tərəfində sərbəst, ərköyün böyüsə də uşaqlıqdan, bir-birlərinə qonaq gəlib-gətdikdən bəri onun haqqında pis heç nə eşitməmişdi. Toy gecəsi də onun ismətinə, saflığına əmin olmuşdu. Qadın bəzən şeytanın yerdəki nümayəndəsi hesab edilsə də, Nazəninin gizli məhəbbəti, aşiqi olmasına inanmırdı. Əksinə, belə fikirləşəndə hər dəfə özünü günah sahibi sanıb qınayırdı. Bəs onda lənətə gəlmiş virus hardan, nədən əmələ gəldi? Yoxsa bərbərdə, ya həkimdə ehtiyatsızlıq üzündən yoluxub? Nə qədər fikirləşsə də şübhələndiyi hansısa məqamı xatırlaya bilmədi. Ola bilsin, həkim deyən sayaq analizin cavabı kiminsə nəticəsi ilə səhv düşüb. Virusun onlara dəxli yoxdur...

Xatirinə iki-üç ay əvvəl işdən qonşu əyalətə göndərildiyi ezamiyyət düşdü. İş gününün sonunda içdiyi içki başını dumanlandırmışdı. Deyəsən restoranda bir qadına ilişib, qaldığı otağa aparmışdı. Sərxoş olduğundan onunla yaxınlıq edib-etməməsi də dəqiq yadında deyildi. Ayılan andan həmin hadisəni yaddaşından silmişdi ki, Nazəninin üzünə baxanda utanmasın. Gəl ki, gör neçə ay keçib. Yəni bu "idbar" ilişib o vaxtdan qalıb?!

Bir gecə yuxuda onu qovurdular. Qova-qova dumanlığa saldılar. Səsküydən, tüstü dumanından ətraf bara bənzəyirdi. Nəfəsini çətinləşdirən boğanağın içində sifətləri tanış gələn bir-birinə sarmaşmış bir qızla oğlanı gördü. Onlar kimsəyə fikir vermədən ehtirasla öpüşürdülər. Dəhşətdən ürəyi ağrıdı. Qız Nazənin, oğlan da əvvəllər onu sevmiş keçmiş məhəllə uşağı idi. İstədi Nazəninə qışqırsın ki, bəs and içirdin ki, onu heç vaxt sevməmişən, görüşməmişən, yalançı... Səsi çıxmadı. Qan-tər içində ayıldı. Gördüyü yuxunun mənası nə idi, niyə gördü belə yuxunu? Doğrudanmı Nazəninin həmin oğlanla gizlin əlaqəsi davam edir? Hərdən söz düşəndə «ondansa kor pişik yaxşıdı», - deyə lağ edib gülərdi. Aldatmırdımı onu görəsən?!

Belə yuxulardan sonra saatlarla əsəbləri pozulur, siqaret çəkməyə ara vermirdi...

Nazənin anasının təkidi ilə evlərinə getsə də, səhər-axşam, Elmar gözünün qarşısından çəkilmirdi. Gah ötən yaxşı günlərini, Elmarla keçirdikləri xoş anları xatırlayıb darıxır, gah da aşkar olunan virusun səbəbkarını tapmağa çalışıb əsəbindən dəli olmaq dərəcəsinə çatırdı. Qəlbində inanmağı gəlmirdi ki, Elmar ona xəyanət etsin. Ola bilməzdi... Qədərincə sevgi, mehribanlıq olan yerdə o, necə xəyanət edə bilərdi? Bəs mən vurmadım, sən yıxılmadın, virus hardan gəlib çıxdı? Ümidini analizlərin təkrar yoxlanmasına bağlamışdı...

Gözlənilən müddət keçdi. Analizlərin növbəti cavabı ailəni yenidən şok vəziyyətinə saldı. Bu dəfə dəqiqliklə virusun Nazənin qanında olması təsdiqlənmişdi. Elmarın qanı isə təmiz çıxmışdı. İstər-istəməz ötən dəfəki mülahizələr münasibətləri dəyişmişdi. Nəticələrdən xəbər tutan Firuzə indi telefonda Elnarəyə acıq verirdi:

- Budu sənin gül kimi ev uşağın? Hə, inandır məni ki, qızın mələkdir. Nahaq yerə oğluma şər atırdın. Yazıq balam, ömrü zay oldu...

Elmar telefonu qapayıb anasına etiraz etdi:

- Ana, bəsdi, gərək deyil, elə demə, ayıbdı adımıza, eşidən olar...

- Ay bala, görmədin əvvəlcə onlar bizə nə sifət göstərdilər. Yanıram axı...

Həkimin otağında xəbərin acılığından büzüşmüş Nazənin göz yaşlarını saxlaya bilmirdi. O, neçə gün idi, Allaha dua edirdi ki, diaqnozun səhv olduğu bilinəydi. Nə Elmarda, nə də özündə HIV-in olmasını istəmirdi. Yaşadığı keçmiş xoşbəxt günlərinə qayıtmaq istəyirdi.

- Qızım, - Tubu xanım yaxınlaşıb onu qucaqladı, - özünü ələ al, olan olub, keçən keçib. Yenə şükür ki, hələlik uşaq sağlamdır. Körpəni düşün, vaxtlı-vaxtında müalicəni al. Virus daşıyıcısı olmaq həyatının sonuclan-

ması demək deyildir. Bəlkə Allahın köməyi ilə özün də bələdən qurtararsan. İnam lazımdır, inam. Yazıya pozu yoxdur. Alnımıza yazılanı yaşama-lıyıq.

Həkim toxtaqlıq verəndən sonra Nazəninlə üzbəüz əyləşib, nə isə öy-rənmək istəyirmiş kimi nəzərlərini onun gözlərinin dərinliklərinə dikdi:

- Qızım, qulaq as, mən həkiməm. Bəzən elə olur ki, insan sağlamlığı ilə bağlı anasına, yoldaşına demədiyi sirri həkiminə deməli olur. Həmin sirr həkimlə xəstə arasında qalır, başqa kimsə bilmir. Bax, bu günə qədər fikirləşirdik ki, yəqin günahkar Elmardır. Daha Elmarlıq bir iş yoxdur. Düzünü de, nə vaxtsa, kimləsə nigahdankənar görüşün, isti münasibətin olubmu?

- Nə danışırsız, heç vaxt! – Nazənin kəskinliklə dilləndi, - əgər inan-mırsınızsa and içə bilərəm. Allah mənə qənim olsun, yoldaşımdan savayı qeyrisini könlümdən keçirmişəmsə...

- Lazım deyil, inanıram. Bəs onda, səndəki virusun mənbyii kim olub? Fikirləş. Ötən yaxın aylarda bizim məsləhətxanadan savayı hansı həkimdə, gözəllik salonunda, ümumiyyətlə, hardasa qanla bağlı nə olubsa, fikirləş xatırla. Dəqiq olmasa belə təqribi mənbənin yerini müəyyən edək. Yoxsa, yoluxmanın qarşısını ala bilmərik. Təsəvvür et, sən kim kimi neçələri özləri də bilmədən, istəmədən HIV bataqlığına düşürlər. Əgər biganə qalarıqsa, onda bir-bir, zəncirvari ötürülə-ötürülə hamı yoluxub bu bələnin daşıyıcı-sına çevrilə bilər. Oldu, qızım? Hökmən mənimlə əlaqə saxla, təcili müali-cəni də artımla, körpə doğulanadək davam etdir...

Gözlərinin yaşını silib həkimin otağından çıxan Nazəninin evlərinə qa-yıtmağı gəlmirdi. Elmarı görmək istəyirdi, darıxmışdı Elmar üçün. Yanıl-dığı üçün ondan üzür istəmək, danışib ürəyini boşaltmaq istəyirdi. Necə getsin Elmargilə? Hansı üzlə? Anası qabağına qatıb aparandan günü El-marı yamanlamaqla keçirdi. İndi kimi pisləsin? Yəqin eşidən-bilən ona pis gözlə baxacaq. Onu görəndə üzlərini yan tutub qaçacaqlar, iyrenəcəklər. Kimlərsə əxlaqsız hesab edəcək. Neynəsin? Bir-bir hamıya and içsin ki, öm-

ründə ərinə xəyanət etməyib, nigahdan nə əvvəl, nə də sonra özgə kimləsə yaxınlıq etməyib? İlahi, bu nə zülmü mənə verirsən,- düşündü. Nə etsin? Bütün bu əzablardan, alçalmalardan canını qurtarmaq üçün özünü öldürsünmü? Bəs balası? Həkim ümid verirdi ki, balası dünyaya sağlam gələcək.

Tubu xanım düz deyirdi, virusa çox güman ki, gözəllik salonunda yoluxub. Son aylar ümumiyyətlə həkimə yolu düşməmişdi. Əksinə, bekarçılıqdan iki gündən bir vaxtını müxtəlif gözəllik salonlarında keçirirdi. Hər dəfə ayrı cür saç düzümü etdirirdi. Ayaq dırqnaqları, əl dırnaqları, qaşları, kiprikləri, saysız-hesabsız makiyajlar, tatuajlar... Eh, qadın ki, qadın. Bir-birlərinin bəhsinə ağıllarına gələni edirdilər. Müştərilərin arasında nə sa-yaq istəsən qadın tapa bilərdin: Qaradınməzi, çoxdanışanı, bilikliyi, ağıldan zəifi, evdar qadınından başlamış, vəzifəlisi və nəhayət növbənöv “paryadoçnu” gəzəyənlərdək... Axır vaxtlar bir neçə dəfə belə gəzəyənlərdən biri ilə növbədə dal-qabaq düşmüşdülər, o oturan stolda əyləşməli olmuşdu. Aktrisadan betər açıq-saçıq geyinmiş həmin gözəlçə dodaqlarına silikon qoydurmuşdu. İşçilərin zəhmət haqqını artıqlaması ilə ödədiyindən başına pərvanə kimi fırlanıb onu qapıya qədər yola salırdılar. Maraqlı güc gəldiyindən bir dəfə xidmətindən istifadə etdiyi kosmetoloq xanımdan soruşdu:

- Deməzsiz, məndən əvvəlki müştəriniz kimdir? Aktrisadır?

- Yox ay qız, nə danışırsız? Aktrisada az-çox həya olur. Görmürsən nə gündədir, nəyi var çöldədir, bar gözəlçəsidir. Az qala hər gün gəlir. Bəzənib düzənir ki, müştərisi çox olsun. Əli pulla oynayır. İstedaddır zalımın qızı, bacarır başı boş, cibi dolu kişiləri tapıb cənginə keçirməyi. Zəmanə bələlərinin üzünə gülsə də, gec-tez Allah bələlərini yetirir...

O zaman ağına gəlməmişdi ki, ustadan hansı bələdan danışdığını soruşsun. Olmaya SPİD-i nəzərdə tuturdu? Heç bir dəfə də olsun ustadan istifadə etdiyi alətlərin təmizliyini, strelizəsini soruşmamışdı, nə də tələb etməmişdi. Sıxılmışdı, eybi gəlmişdi nəsə deməyə. Əgər orda yoluxubsa, indi hardan bilsin ki, kimdən yoluxub? Həmin gözəlçədənmi, yoxsa hər hansı ərli qadından? Bəyəm ərlilərin yoldaşlarının hamısı sədaqətlimi olur?..

Kimdən yoluxması həkimə gərək idisə də, onunçün artıq mənası yox idi. Onu hamıdan çox yalnız Elmar düşündürürdü: Necə barışsın? Barışacaqmı? Ona günahsızlığını necə sübut eyləsin? İnanacaqmı?!

Elmar baş verənlərdən aqlını itirmək dərəcəsinə çatmışdı. Analizlərin nəticəsini biləndə əvvəlcə özündə virusun olmamasına sevinsə də, Nazəninə tapılmasında hədsiz kədərlənmişdi. Kaş bu xəstəlik onda tapılırdı. O, kişi idi. Kişinin ləkələnməsi qadına başıaşağılıq gətirmirdi. Lakin, qadınınu həmişə təmiz, saf görmək istəyən kişiye onun ləkəli hesab edilməsi utanc gətirən faciə idi. İndi bilsələr camaatın ağzını yığmaqmi olar? Belə çıxır ki, Nazənin nə vaxtsa, bəlkə də hamiləliyə görə «özünü qoruduğu» son bir ayda ona xəyanət edib. Və, o, da bilmədən sadələvhcəsinə əxlaqsız qadına ərlək edib! Düşündükcə dəhşətdən ürəyi partlayırdı. Nə eləcəyini bilmirdi. Bundan sonra kişi adı ilə yaşamağa layiq idimi?

Dərdini unutmayaq, fikrini yayındırmaq üçün axşamlar içdiyi şərab, fasiləsiz çəkdiyi siqaretlər də faydasız idi. Gündüzlər başını işə qatsa da işdən sonra əyləncə axtarmalı olurdu. Əvvəllər kənar gəzdiyi içki dostları indi gərəyi, zərurəti olmuşdu.

Evlilikdən qabaq bir vaxtlar məhəllədən, məktəbdən tanıdığı imkanlı ailələrdən olan bu uşaqlara qoşulub gecələri barlarda, restoranlarda keçirər, müxtəlif əyləncələrlə, “ca-nalar” adlandırdığı yüngül əxlaqlı qızlarla həyatdan zövq almağa çalışırdı. Güman edirdi ki, ən gözəl həyat budur. Bir gün hardansa yaranmış daxilindəki hiss onu içində yaşadığı mühitdən iyrəndirdi. Nə qədər səy etsə də, həssas olduğu insanlara, xüsusən intim münasibət zəminində qadınlara qarşı riyakar ola bilmədi. Yalançı sevgilərə nifrət etdi. Əsl sevmək istədi. Təşnə ilə Nazəninə sevdi. Elə sevdi ki, sevginin möhtəşəmliyini duymayan, günlərini kef məclislərində keçirən, ətrafındakı qəlbən tənhalara yazığı gəldi. Heç demə, onların saysız-hesabsız pulları, imkanları varsa da, qəlbləri tamam boş imiş. Dünyanın ən böyük zövqünü - qarşılıqlı sevgini qazana bilməyən bu bədbəxt adamlar mənəvi

kasıblıqlarını maddi zənginliklə əvəzləyib, özlərini, hamını inandırmaq istəyirdilər ki, guya onlar həyatsevər və dünyaya kef çəkmək üçün gəlmiş ən xoşbəxt insanlardır. Öz yalanlarının mənasızlığını anlayanda isə vicdanlarını susdurmaqdan ötrü alkoqoldan, narkotikadan istifadə edərək könüllü yoxluğa - fiziki məhvə doğru sürüklənirdilər.

Uzaqdan cəlbedici, əsrarəngiz görünən bu girdabdan onu Nazəninin sevgisi qurtardı. Sevgisi xatirinə bütün məclislərdən imtina edib, əyləncə dostlarından tədricən uzaqlaşdı.

İndi yenə qəlbini üzən tənhalıq onu bir daha keçmiş dostlarını axtarmağa, onların yığıncaqlarında fəallaşmağa vadar edirdi. Tüfeyli həyat tərzini günbəgün qoyununu açıb, ağılını alırdı.

Nazənin onu atıb gedəndən əli işdən də soyumuşdu. Çox vaxt evdən iş adı ilə çıxıb gününü barlarda keçirirdi. Demək olar ki, hər gün evə gecə gəlirdi. Anasının, atasının iradlarına, nəsihətlərinə də əhəmiyyət vermirdi. Daha onunçün yaşamağın ləzzəti itmişdi. Hətta bir dəfə intihar etmək istədi, bir başqa vaxt Nazəninini öldürməyi düşündü. Ancaq, körpəsi yadına düşəndə hər iki fikrindən daşındı. Həkimin sözlərini xatırladı: «Uşaq sağlam doğula bilər». Körpəsi olan kimi mütləq alacaqdı onlardan. Onsuz da virus taleyi dönmüş Nazəninə çox yaşamağa imkan verməyəcəkdi, kök atıb SPİD-ə çevriləcəkdi. Uşağını yaşatmaq, böyütmək xatirinə isə o, necə var yaşamalıydı...

Ürəyi qüssədən sıxılan Nazənin Elmarla bağlı düşündüklərini dözməyib anası ilə bölüşdü. Anası razı olmadı:

- Xeyri yoxdur, Elmar sənə inanmayacaq. Bəhanə uydurduğunu söyləyəcək. Boş yerə özünü alçaldıb gözdən salma. Allah qoysa körpən olar, sağalarsan, onda özü yalvara-yalvara gələcək ayağına. Ağıllı ol, sadələvh olma!

Günlər keçdikcə, Elmar demək olar ki, barların daimi sakininə dönürdü. Düzənini itirmiş həyatının bərpasına ata-anasının da gücü çatmırdı.

Hər axşam Fərmanın danlağının, Firuzənin yalvarışlarının təsiri olmurdu. Atasının onu olanları unutmaq, əhvalını dəyişmək üçün xaricə gəzməyə göndərmək istəməsi də fayda vermədi. Həyat gözündən düşdüyündən hər şeydən imtina edirdi.

Bununla belə o, bardakı dostlarıyla söhbətləşərkən canfəşanlıqla hamıya SPİD-dən qorunmağı məsləhət görürdü. Hər dəfə qoruyucu vasitələri yada salıb, onlardan istifadəyə həvəsləndirirdi. Təkidlə dönə-dönə ehtiyatlı olmağı tapşırırdı. Bəziləri Elmarın anti-SPİD təbliğatına heyrət edir və güldürdülər:

- Xeyir ola, sən nə yaman qorxursan SPİD-dən? Qorxma, qorxan gözə çöp düşər. Biz «hal əhliyə», ölümdən qorxmuruq. Onsuz da əvvəl-axır öləsiyik: ya zəlzələdən, ya vəlvələdən. Ya SPİD-dən, ya elə-belədən...

Yox, o, həyatdan küssə də, hələ ölməyə tələsmirdi.

İki ay ərzində Elmar tanınmaz halda dəyişmişdi. Şax qaməti əyilmiş, arıqlamış, yaşlaşmış, saçlarına dən düşmüşdü. Müntəzəm olaraq alkoqoldan, bəzən isə narkotikadan da istifadə etdiyindən iş yerini də itirmişdi. Hamıdan qaçıb gizlənən, bardan savayı heç yerə getməyən, əsəbi, qaradınmaz Elmarın evdə dili acılaşmışdı. Onun nəzərində bədbəxtliyinin əsas səbəbkarları valideynləri idilər. Çünki, Nazənin sevməyi, ailə qurmağı onlar lazım bilib, xeyir-dua vermişdilər. Qoymamışdılar öz ağı ilə düşünsün, sərbəst qərar çıxarsın.

- Heç olmasa, indi qoyun istədiyim kimi yaşayım. Gərəksiz məsləhətlərinizlə axırımamı çıxmaq istəyirsiniz?

Dost-tanış arasında dərdlərini kimsəyə danışmağa çəkinən Fərmanla Firuzə Elmarın mühakiməsi qarşısında nə edəcəklərini bilmirdilər.

-Ay oğul, bəsdə daha, bizə yazığın gəlsin, özünü göz görə-görə uçurma aparma, - Firuzə yalvarırdı...

Anasının apardığı təbliğata baxmayaraq Nazənin keçən iki ay boyu, bir gün də olsun Elmarı unutmamışdı. Qərara gəlmişdi ki, necə var, imkan tapıb onunla görüşməlidir, Elmarı gözləmədən özü onu görüşə dəvət edəcəkdə. Haqsız olduğuna görə üzr istəyib, özünün müalicəsindən, körpəsinin vəziyyətindən danışacaqdı. Ona kömək etməyi, atmamağı yalvaracaqdı. Göydəki Allahın şahidliyinə and içəcəkdə ki, ailəsinə heç vaxt xəyanət etməyib.

Bir axşam Həşimlə Elnarənin yaxın qohumlardan birinin toyuna hazırlaşdıqlarını görə Nazənin hədsiz sevindi. Evdə tək qaldığından Elmarla görüşməyə yaxşı fürsət yaranmışdı. Onlar evdən çıxan kimi ürəyi əsə-əsə Elmarın mobil telefonunun nömrəsini yığdı. İlk dəfə görüşəndə də ürəyi belə döyünüb, dili dolaşmışdı. O vaxtdan onu sevdiyini anlamışdı...

- Alo, salam...

Elmar bar yoldaşları ilə içki dostlarının birinin evində ad gününü qeyd edirdilər. Yarımqaranlıq otaqda musiqi, səs-küy, çəkilən siqaraların tütüsü, qızların gülüşü bir-birinə qarışmışdı. Otaq kiçik barı xatırladırdı. İçkidən əvvəlki ləzzəti almayan Elmar onu nəşə ilə əvəzləməyə başlamışdı. Azacıq hallı olduğundan zəng edənin kimliyini təyin edə bilmədi. «Yəqin mamedir», - fikirləşdi, - «yənə beynimi xarab edəcək».

- Alo, həri, eşidirəm, nə istəyirsən?

- Elmar, mənəm, Nazənindi.

Çoxdan eşitmədiyi sevdiyi qadınının səsindən canına xoş duyğular yayıldı, boğazı qurudu, udqundu, bir anlığa özünü itirdi:

-Bəli...

- Hardasan, nə səs-küydü, səni çətinliklə eşidirəm...

- Xeyir ola, məni axtarırsan? Nə lazımdı?

- Mənə qulaq as, səninlə görüşmək istəyirəm. Gəl bizə söhbət edək. Evdə təkəm. Atamgil toya gedib. Ürəyim doludur, sənə sözüm var.

- Ehtiyacın nədəndir ki, indi yadına düşmüşəm?

- İncitməyə haqqın var, nə istəyirsən de, amma, xahiş edirəm, gəl, gözləyəcəyəm.

Nazəninin yalvarışlı səsi kinini yumşaltdı.

- Yaxşı, gələrəm.

...Sözü var, - Elmar istehzayla düşündü. Nə sözü olacaq, xəyanətini etiraf edəcək? Daha xeyri yoxdur. Ya da inandırmağa çalışacaq ki, guya göydən enmiş mələkdir, günahsızdır. Keçməz fənd işlətməyin. Həqiqəti nə vaxtadək gizlədəcəksən?..

Nazənin Elmarın «gələrəm» deməsindən sevinc içindəydi. Günlərlə üzünə həsrət qaldığı sevgilisiylə görüşəcəkdi. Görkəminə əl gəzdirmək üçün güzgüyə yaxınlaşdı. Axır vaxtlar hər dəfə güzgüyə baxanda fikirləşdiyi sözləri yadına düşdü: Mən kimə lazımam əzrayıldan başqa... Yox, o yenə sevəcəkdi, seviləcəkdi. Əvvəl özünü bəzədi. Kosmetikadan üz-gözü-nə vurub ətiləndi. Xoşladığı paltarını geyindi. Sonra çay hazırlayıb stolun üstünə şirniyyat, meyvə qoydu. Gözləri qapıda qalmışdı. Toylarından qabaq Elmar hər gün onu bu qapıya qədər ötürərdi... Sonra həsrətli baxışlarla ayrıldılar...

Axşam hava qaralanda qapının zəngi çalındı. Həyəcanlı Nazənin qapını açanda yad adam görürmüş kimi heyrləndi. Gözlərinə baxmasaydı, tanımayacaqdı. İki ayın içində Elmar arıqlamış, yaşlaşmışdı. Baxışları da dəyişmişdi; küskünləşmiş, laqeydləşmişdi. Həmişə sevgi gördüyü gözlərdə indi kin gizlənmişdi. Bir anlığa çaşqınlıq keçirib geri çəkildi. – Gəl, - deyə içəri dəvət etdi. Dinməzəcə, mətbəxə keçib, qonağına çay gətirib, stol arxasında üzübüz qarşısında əyləşdi. Onun susqunluğunu görüb bilmirdi nədən başlasın. Elmarın yuxulu, yorğun görünən gözlərinə baxarkən ötən

xoşbəxt günlərini xatırladı. Həmişə onunla parka gedərkən oynayıb-şənlənən uşaqlara baxar, gələcəkdə onların da uşaqları ilə keçirəcəkləri saatların xəyallarını qurardı. Söhbətlərində körpənin qız, ya oğlan olması barədə mübahisə edərdilər.

Elmarın öskürəyi onu xəyalından ayırdı. İnsan iki aya nə günə düşərmiş, - düşündü. Yazığı mən belə hala salmışam, mənəm günahkar. Gərək vaxtında anama qulaq asmayaydım...

- Məni şəkil çəkdirməyə çağırırsan?

Uzun sükutdan sonra Elmarın xırıltılı səsi Nazənini diksindirdi. Elmar özündən çox əyyaş, narkomana oxşayırdı:

- De də, de görək vacib sözün nədi? Sifətimə baxmaq istəyirdin?

- Hə, darıxırdım səninçün. Neçə vaxtdı ürəyimdə gəzdirdiklərimi səninlə bölüşmək istəyirəm. Vallah, mən bilmirəm bu bəla mənə haradan rast gəldi. Bağışla, əvvəlcə haqsız yerə səni günahkar sayırdım. Bilmirəm, Allahın işidi, bəndənin əməlididi, yoxsa o vaxtkı xoşbəxtliyimizə dəyən nəzərdi...

- Qısa eylə, nağıl danışma,- Elmar qulaq asdıqca əsəbiləşir, hövsələsi çatmırdı, - mıs-mıs deyincə, Mustafanı de.

- Şübhəsiz sən elə bilirsən ki, mən sənə gizlin xəyanət etmişəm, Allaha and içirəm ki, düşündüyün kimi deyil.

- Bəs necədi? Havayla yoluxmusan? Andla başımı qatma. Birdən məlakə olarsan, xəbərim olmaz...

- Sözümə axıracan qulaq as. İmkan ver deyim. Həkimin dediklərini çox götür-qoy etmişəm. Onun sözlərində həqiqət var. Yoluxma tək cinsi yolla baş vermir. Yadındadır, toyumuzdan sonrakı ilk aylarda həmişə şikayətlənirdin ki, nə qədər qadın salonuna getmək olar, bəsdə makiyaj, tatuaj etdirdin, günün elə gözəllik salonlarında keçir. Ora hər cür qadın gə-

lirdi. Mənə qulluq edən ustanın daimi müştərilərindən biri ilə bir neçə dəfə günün eyni vaxtında rastlaşmışdım. Deyirdilər bar gözəlçəsidir...

- Nə bar, nə gözəlçə, sən bar hardan tanıyırsan, demək sən də ona qoşulub bara getmisən, - günlərlə, aylarla içərisi qəzəbdən paxır bağlamış Elmar partlamağa fürsət tapmışdı. Qışqırmaq, Nazənini acılamaqla ağlatmaq, ötən müddət ərzində çəkdiyi hirsini boşaltmaq istəyirdi.

- Mən bara getməmişəm. Barda işləyən qadın gəlirdi ora. Deyilənə görə orada əsas məşğuliyyəti fahişəlik imiş. Bəlkə də virus həmin bar qızı üçün işlədilər əşyadan, alətdən mənə yoluxub...

Elmar dinləmək istəməyərək əlini stola çırpıb ayağa durdu:

- Yenə başladın nağıl danışmağa. Sənin bar qızı ilə nə işin vardı?

Əsəbindən otaqda var gəl edən Elmarın gözünün qarşısında hər gün gördüyü bar canlandı. Gecə kəpənəkləri olan yarıçılpaq qızlar bu dəfə Nazənin sayaq bəzənib rənglənmişdilər. Eyni ağacın meyvəsi təki bir-birinə bənzəyirdilər...

- Sən ya məni başa düşürsən, ya da başa düşmək istəmirsən.

- Aldatma məni, qadın salonunu bəhanə eləmə. Etiraf et ki, onlarla xəlvəti yoldaşlıq etmisən. Gündə neçə kişini razı salırdın? Boynuna al!..

Hikkəsindən partlayan Elmar nə danışdığını fərqi nə varmırdı.

- Bəsdi, ağzına gələni danışdın. Mən səninlə insan kimi söhbət etmək istədim. Təhqir eşitmək üçün çağırمامışam, - Nazənin onu evə dəvət etməsinə görə ürəyində özünü qınadı. İnanmazdı ki, Elmarda ona qarşı belə böyük nifrət yaransın.

- İndi ki, məni başa düşmək istəmirsən, rədd ol gəldiyin yerə, sənsən bardakı gəzintilərin tayı...

Qəzəblənmiş Elmar Nazəninini cəzalandırmaq qərarına gəldi. Arvadı belə dikbaş və səllimi qoymaq olmazdı. Əvvəl-axır ona öz yerini göstərməliydi:

- Belə oldu? Sənə qandıraram kim hansı yuvanın quşudur. Əxlaqsızın biri... Səni gərək çoxdan öldürəydim, - əlini təsadüfən gördüyü stolun üstündəki meyvə qabına qoyulmuş bıçağa atdı.

Nazənin Elmarın gözlərindəki qəzəbdən niyyətini başa düşüb qorxudan gözləri bərəldi, qışqıraraq bayıldı. Ağlı başından çıxmış Elmar oturduğu yerdən üzünü üstə döşəməyə yıxılmış Nazəninə bıçaqla bir neçə zərbə vurdu. Zərbələrdən sonra Nazəninin tərپənmədiyini görüb sakitləşdi. Bıçağı əlindən buraxıb, oturacaqda oturub siqaretindən birini yandırdı. Görən o düzmü etdi, - fikirləşdi. Əlbəttə, kişi olan kəs xəyanəti hökmən cəzalandırma-lydı, bağışlaya bilməzdi...

Siqaretin kötüyünü atıb ayağa durub getmək istəyəndə gözü döşəmədə, Nazənin bərabərində qan gölməçəsinə sataşdı. Qanı görcək etdiyi faciənin dəhşətini duydu, həyəcədən bədəni əsdi, elə bil başına qaynar su töküldü: Demək o, sevdiyi qadını sözün əsl mənasında öldürmüşdü!.. Bəs uşaq? Axı onların uşağı olacaqdı, onun günahı nə idi? Dünyaya gəlməmiş balasını anasının bətnində məhv etmişdi. Bir yox, iki adamın həyatını qırmışdı. İlahi, o necə qəddar, alçaq insanmış... Dizlərini yerə atıb için-için ağladı. Bıçağı yerdən götürüb özünü də vurmaq istədi. Bacarmadı. Bayaqqı qüvvəsi qalmamışdı. Bacarsaydı xeyri nə olacaqdı. Nazənin sağ qalacaqdımı? Birdən düşündü ki, həkimə vaxtında aparılsa bəlkə də ümid yeri var. Qan gölməçəsi isə saniyələr keçdikcə yavaş-yavaş böyüyürdü. Vaxtı itirmək olmazdı. Təcili həkim çağıraraq qanın axmasının qarşısı alınmalıydı. «Təcili yardım» gələnə gec olacaqdı. Kömək üçün qonşulara yalvarmaq lazım idi. O, mənzilin qapısını açıq saxlayıb, qonşu qapıları döyüb fəryad etdi:

- Həkim lazımdır, həkim. Yaralı var, kömək edin!

Qapılar açılmağa başlayanda daxilində yaranmış səksəkədən adamlarla qarşılaşmağa qorxub pilləkənləri sürətlə enərək küçəyə qaçdı.

Səsə gəlmiş qonşular döşəmədə qana bulanmış Nazənini tərپənməz görəndə gördüklərindən sarsıldılar. Kimsə cəsədə yanaşmağa cürət etmədi. Özlərini itirməyən qonşular tez polisə, «Təcili yardım»a, həm də valideynlərinə zəng eləyib xəbər verdilər. Hamıdan əvvəl polis maşını gəldi. Polislər mənzilə daxil olmaqları ilə təhqiqata başladılar. Otaqlarda səliqə-səhman öz qaydasında idi. Hadisə qarət deyil, şəxsi zəmində baş vermişdir – qənaətinə gələn müstəntiq dərhal cinayətkar barəsində məlumat üçün qonşuları sorğu-suala tutdu. Onlar üzünü görməkdikləri bir nəfərin əvvəlcə qapıları döyüb kömək istəməsini, sonra isə qaçıb, yox olmasından danışdılar. «Təcili yardım»da gələn həkim Nazəninin hadisə baş verən zaman keçindiyini müəyyən etdi. Həyata qayıdışı artıq mümkün iş deyildi.

Qızının bıçaqlandığını eşidib toydan yarımçıq qayıdan Həşimlə Elnarə Nazəninin cəsədini qan içində görəndə faciədən sarsılıb elə şivən qopardılar ki, az qala divarlar titrədi. Ana qızının cəsədini qucaqlayıb hönkür-hönkür ağladı. «Bu yalnız Elmar alçağın işidir», - ürəyində yəqin etmişdi. İndi onu tutub tikə-parça etsəydilər də xeyri olmayacaqdı. Sevimli qızının, gözlədiyi nəvəsinin əvəzi daha heç nə ilə ödənməyəcəkdi. O, dünyanın ən bədbəxt anasıydı. Belə bədbəxtlikdən sonra ömür sürməyə, yaşamağa dəyməzdi. Onun üçün dünyanın axırı gəlmişdi...

Faciənin şaxta tək sazacağından ətrafdakılar daxilən donmuşdular. Havalandığını hiss edən Həşim kədərdən boğula-boğula qatili lənətləyirdi. Müstəntiq meyidin ekspertizaya aparılmasına qərar verəndə Elnarəni ondan çətinliklə araladılar. Qızının aparıldığını görən ana vəhşətli baxışlarla qızım, mən də sənənlə gəlirəm, - çığırdı.

Qapıda qarşısının alındığını görüb polislərin üstünə qışqırdı:

- Buraxın, buraxın mən də gedim...

Həşim gözlərinin yaşın silə-silə ona yalvarırdı:

- Sən getmə Elnarə, sən getsən bu xarabada tək neynərəm, getmə...

- Yox, gedəcəyəm, mən balamsız qala bilmərəm, mütləq onunla gedəcəyəm, - dönüb dəli kimi eyvana tərəf getdi. Onu sakitləşdirmək mümkün olmadı. Arxasınca düşsələr də tutub saxlaya bilmədilər və gördüklərindən sarsıldılar: o, aqlını itirdiyindən eyvana çatmağı ilə an içində pəncərəni açıb ikinci mərtəbədən özünü küçəyə atmışdı... Hadisələrin gözlənilməz yön aldığı görünən polislər Həşimin də özünü intihar edəcəyiindən qorxub nəzarətə götürdülər. Gözləri hədəqəsindən çıxan Həşim haray edirdi:

- Yolumu kəsməyin. Elnarə eyvandan həyəətə yıxılıb, əzilib. «Təcili yardım» çağırın, tez eləyin, nəyi gözləyirsiniz? Yol verin!

Polislərin əhatəsindən qaçıb küçəyə çıxan Həşim asfalta sərilmiş yoldaşının ağzından, qulaqlarından qan gəldiyini görsə də sağ qalacağına ümidini itirmək istəmirdi:

- Sən niyə belə etdin Elnarə? Həkim, həkim gərəkdi, kömək edin!..

Ona yetərincə əhəmiyyət verilmədiyini görən Həşim dərddən qol götürüb oynayır. Dərd onu havalandırmışdı:

- Toy davam edir, nə durmusuz, siz də oynayın. Baxın, baxın, biri oynamaqdan bayıldı, - hadisə yerinə gələn həkimlərə arvadının cəsədini göstərirdi.

Növbəti «təcili yardım» Həşimi apardı. Müəmmalı qətli – qəlb parlayan vəhşiliyi törədən qatili tapmaq üçün təhqiqatı davam etdirən polis işçiləri bütün qonşulardan ifadə alırdılar. Qətlə bağlı hərə bir cür versiya danışır...

Elmar etdiyi cinayətin ağırlığını dərk edərək durmadan qaçır. Qaranlıq küçələrdə hara qaçır, nə qədər qaçacaqdı bilmirdi. Gücü çatdığı

qədər qaçmaq, oradan uzaqlaşmaq, insanlarla rastlaşmamaq istəyirdi. Ancaq başa düşürdü ki, nə qədər qaçsaydı da törətdiyi cinayətdən yaxasını qurtara bilməyəcəkdi. Qan içində gördüyü Nazənin gözünün qabağından getmirdi. Sağa-sola baxmadan, şütüyən avtomobillərin faralarının işıqları selində qaça-qaça yolu keçərkən üz bəzülər gələn minik maşını zərbə vurub onu yolun içinə yıxdı. Bədəni, qıçları əzildiyindən ayağa dura bilmədi. Ardınca huşunu itirdi.

Öldüyünü zənn edən sürücü əvvəl təlaşa düşüb, sonra isə onun nəfəs aldığı görcək sevindi. Avtomobildəki digər yoldaşlarla köməkləşib onu maşının arxasına uzatdılar.

Canından çox, vicdanının ağrısından əzab çəkən Elmar təcili yaxınlıqdakı xəstəxanaya çatdırıldı. Yaraları sarıncandan sonra Elmarın özünə gəldiyini, vəziyyətinin normallaşdığını görə sürücü şadlandı:

- Çox şükür, ay Allah, ölüm-itim olmadı. Allah üzümüzə baxdı.

Sürücünün sevinci Elmarı mövsələdən çıxardı. O, sağ qalmasına sevinmirdi. Arvadının və həyata gəlmədən körpəsinin qatili olan adamın yaşamağa, sevinməyə haqqı çatırdımı? Baş verənləri xatırladıqca sürücünü və həkimləri acılayırdı:

- Niyə qoymadız ölüm? Ölsəydim canım dincələrdi. Heyf, ölmədim...

- Qardaş, sən nə danışırısan, niyə ölməlisən? Naşükürlük etmə, sən hələ cavansan, gələcəyin irəlidedir. Nə yaşamısan ki, yaşamaqdan da bezarlıq edəsən. Cibindəki telefondan evinizin nömrəsini öyrənib xəbər vermişik. Darıxma, doğmaların harda olsalar, gələrlər.

- Çox nahaq yerə... Qatili görməyəmi gələcəklər?

- Qatil kimdir? Ölən var ki, qatil də olsun, - sürücü təəccüb və narahatlıqla soruşdu.

- Qatil mənəm, mən, - o, özünü saxlaya bilməyib, kövrəlib ağlayırdı.

-Ola bilsin, beyni silkələnib, əsəbləri gərilib, - Elmarın özünü qərribə aparması həkimdə qəza zamanı xəstədə beyinlə bağlı problemin əmələ gəlməsi fikrini yaratmışdı.

Səhəri gün Fərmanla Firuzə Elmarın palatasına girəndə Elmar uşaq tək anasına sarıldı. Uzun illərin həsrətlisi qədər sevincdən gözləri doldu:

- Ana, sən mənim sağ qalmağıma sevinirsən? Ancaq bilsən ki, mən necə iyrənc qatiləm, sevinməzdin... Mən əslində Nazənini, körpəmi yox, özümü də məhv etmişəm...

- Sən nə sayıqlayırsan? – Fərmanı dəhşət bürüdü, sözünün ardını deyə bilməyib dili topuq vurdu.

Dünən gecədən eşitdikləri faciənin oğulları tərəfindən törədildiyinə inanmaq istəməyən ata-ana keçirdikləri stressdən sanki, daşlaşmışdılar. Nəfəsləri dayanmışdı, danışmağa heyləri yox idi...

Gün ərzində qonşulardan alınan ifadələr əsasında qatilin foto-robotunu düzəldən polis, həm də Nazəninin cib telefonundakı son zəngləri araşdırıb Elmarı axşamtərəfi şübhəli şəxs qismində həbs etdi. O, ilk dindirilmədə həmin günü «hallı» olduğunu, qaynatası ilə gedib həyat yoldaşını bıçaqlamasını tərəddüd eləmədən boynuna aldı:

- Niyə, nə səbəbə bıçaqlamışdın? - İşə təhqiq edən müstəntiqin ilk sualı belə oldu.

- Qısqanlıq üzündən...

- Qısqanlığın səbəbi nə idi, kimə qısqanırdınız?

Yox, nə olur-olsun HIV-in adını çəkməyəcəkdi. Sevgilisinin ruhunu incidib özünə bəraət qazanmayacaqdı. Razı olmazdı onu başqalarının gözündə ləkələyib alçaltsın.

- Səbəb? Səbəb başımın boşluğudur.

- Düz sözə nə deyəsən, - müstəntiq gülümsədi, - heyif ki, sonrakı ağılın faydasızdır.

Təcridxanada görüşünə gələn ata-anasına bərk-bərk tapşırılmışdı:

- Nəbadə HIV barəsində kiməsə danışasız. Danışsaz məni ölmüş sayın. Heç kəs bunu qəti bilməməlidir!

Hadisə başverən gecə qaynanası Elnarənin özünü eyvandan atıb öldürməsinə, Həşimin isə dəlixanaya düşməsinə biləndə Elmar bütöv bir ailənin məhvində özünün, yoxsa şeytanın gözəgörünməz yeni formasının – HIV-in daha çox müqəssir olduğunu təyin etməkdə çətinlik çəkirdi...

Allah bu qədər bədbəxtliyin günahını kimin adına yazacaqdı? Bacısı xaricə köçəndən bəri yazdığı məktublarında daim ona SPİD-dən ehtiyatlı olmağı yalvarırdı. Orada adıçəkilən xəstəliyin geniş yayıldığını, bir dəfə xəstəxanada qan verərkən səhlənkarlıq üzündən az qala ərinin yoluxacağını qeyd edən Əsmər HIV virusunu «Əzrayılın elçisi» adlandırır. Son illər məktubları azalan Əsmərin cümlələrində qəmli notlar artmışdı. Kədərinin səbəbini gizli saxlayan bacısı nədənsə ümitsizliyə qapılıb, həyatın faniliyindən şikayətlənirdi. Olmaya HIV onun da xoşbəxtliyini göz altına almışdı?!

Baş verən faciədə HIV-i səbəb saysa da, öz günahı da az deyildi. Kororanə qısqançlıq, görüşdən qabaq çəkdiyi beyninin korşaldan narkotik maddənin təsiri ona aman vermədi Nazəninin sözünü aramla dinləsin. Məgər gözəllik salonunda virusa yoluxmaq olmazmı? Eşitmək, anlamaq əvəzinə ağılsızcasına zavallını xəyanətdə suçladı. Gözü necə örtülmüşdüsə, yazığın bətnindəki körpəni də olsa, xatırlayıb rəhm etmədi. İndi bütün qəzetlərin, televiziya kanallarının, informasiya saytlarının kriminal bölümlərində törətdiyi cinayətdən xəbər tutanlar onun rəzilliyinə lənətlər oxuyurdular... Ona nə qədr cəza verilsə azdır!..

“O məni sevirdi, barışmaq istəyirdi. Mənsə hər şeyi məhv etdim...” Səhərdən axşamadək ara vermədən fikirləşən Elmar təcridxanada gecələr çar-

payısına uzanan kimi həyəcanlı yuxular görürdü. Gecələrin birində yenə gözünün qarşısında qan içində çapalayan uşaq gördü. Hövlənak gözlərin açıb kamerada var-gəl etməyə başladı. Belə yuxular neçə vaxt idi, ona rahatlıq vermirdi. İniləyən, nalə çəkən, qan içindəki uşaq hər gün onu səsləyirdi. Onun tək qatıldən imdad, nəvaziş istəyirdi. Daha dözə bilmirdi. Getdikcə uşaq səsinə ayıq olanda da eşidirdi. O, uşağa yaxınlaşmaq istəyəndə səs də, uşaq da qeyb olurdu...

Məhbusun bəzən öz-özünə danışmağı, səbəb olmadan yalvarışlı səsle kiməsə müraciət etməyi, yuxulu, qeyri-dəqiq hərəkətləri təcridxana işçilərini heyrləndirməklə yanaşı onun psixikasının pozulmasına şübhələri artırır.

Bir səhər isə Elmar balaca balışı qucaqlayıb öz aləmində nəsə deyir, yalvarır, ağlamsınırdı. Elmara yaxınlaşan növbətçi işçi onun «tamaşa» göstərdiyini düşünüb balışı əlindən almaq istədi;

-Sən giclik etməkdən bezmədin?

O, əlindəkini var gücü ilə qucaqlayıb qızğınlıqla işçinin üstünə çıxırdı:

- Dəymə, nədi, qoymazsan uşağımı oynadam? İndi sənmi əlimdən almaq istəyirsən? Qoymayacağam. Get, rədd ol burdan, mane olma! Ay mənim HIV balam, div balam, şeytan balam!..

Uzun illərin təcrübəsini keçmiş növbətçi ləngimədən məhbusun vəziyyətinə dair rəisinə məruzə etdi. Məsələnin ciddiliyini başa düşən rəis təcridxananın həkiminə ləngimədən lazımi tədbirləri görməyi əmr etdi.

Az keçmədi, vəziyyəti nəzərə alan məhkəmə, həkim komissiyasının yekun rəyinə əsasən müttəhimin ruhi əsəb dispanserinə müalicəyə göndərilməsini, müalicənin sonunadək istintaqın dayandırılmasını qərara aldı...

Elmarın xəstəlik tarixçəsi ilə tanışlıqdan aldığı təəssürat doktor Fərəcini kabinetində çox oturmağa imkan vermədi. Dözməyib siqaret yandıraraq koridora çıxdı. Xəstəxananın həyəətə açılan pəncərəsindən yenidən bağça ətrafında gəzişən xəstələrə tamaşa etdi. Elmar skamyada səssiz oturub “körpəsini” sinəsinə sıxaraq yatırmaqda davam edirdi. “O, dəlilik etmir, İlahinin verdiyi cəzanı çəkir,” – doktor ürəkağrısı ilə düşündü...

İnsanların özləri tərəfindən gizlədilən, adı çəkilməyən bəla isə insafsızcasına, adamlara fərq qoymayıb fəaliyyətini günbəgün dayanmadan genişləndirir, gözə görünmədən, nəzərə çarpmadan çirkin faciə missiyasını davam etdirirdi... Hər zaman qurbanlarının sayını artıran bu qasırğa vaxt dolandıqca dünyanı sarıyırdı... Allah təsadüfi səbəblərdən yaranan zərurətli nəticələrlə insanları növbəti ağır sınağa çəkirdi.

11.2007